

NÚMERO
167

Butlletí

AGOST
2006

Estel Negre

ÒRGAN D'EXPRESSION I COMBAT DE L'ATENEU LLIBERTARI ESTEL NEGRE

QUINA GUARDA!

FORA DE MALLORCA!

BORBONS TOCANT ELS COLLONS O ELS BORBONS EN L'EMPRESA

A Jaime de Marichalar, espòs de la infanta Elena de Borbó, l'han nomenar membre de la comissió executiva de Portland Valderrivas. I Iñaki Urdangarín, marit de la infanta Cristina, assalariada de la Fundació La Caixa, ha estat fitxat per la multinacional Interpublic. El buit legal permet els membres de la família reial espanyola treballar en empreses privades o muntar negocis amb ànim de lucre. No els afecta el règim d'incompatibilitats.

El mateix Felipe de Borbó i Grècia, Príncep d'Astúries i hereu de la Corona d'Espanya, podria fundar una empresa amb ànim lucratiu. El buit legal que hi ha en aquest país pel que fa a la participació de la reialesa en societats privades li ho permetria. De moment, no ho ha fet, però membres de la Casa Reial, en concret una de ses germanes i sos cunyats, treballen en empreses i institucions financeres on la seva activitat i comportament hi ha que confiar-los al dictat de l'ètica i del sentit comú, cosa tan subjectiva com voluble.

A Jaime de Marichalar y Sáez de Tejada (Pamplona, 1963), quart dels sis fills del comte de Ripalda, Amalio de Marichalar y Bruguera, i espòs de la infanta Elena de Borbó i Grècia, duquessa de Lugo, filla del rei Juan Carlos, el 31 del passat gener el van nomenar membre de la comissió executiva de Portland Valderrivas, empresa pertanyent a Fomento de Construcciones y Contratas (FCC), presidida per Marcelino Oreja Aguirre. Des de març de l'any passat és vocal del consell d'Administració.

Després de ser designat conseller, Marichalar comunicava a la Comissió Nacional del Mercat de Valors (CNMV) que tenia mil accions de Portland Valderrivas. A més, presideix la Fundación Winterthur, el grup assegurador del mateix nom, integrat en el grup Crèdit Suisse. Especialitzat en gestió d'empreses i màrqueting, va treballar en el sector de mercats financers d'àmbit internacional, fins que el gener de 1998 va ser nomenat *managing director senior*

advisor (director gerent) de Crèdit Suisse First Boston a Madrid.

La infanta Cristina de Borbó i Grècia (Madrid, 1965), filla menor dels Reis d'Espanya i duquessa de Palma, llicenciada en Ciències Polítiques i màster en Relacions Internacionals, treballa com a autònoma, des de 1992, en la Fundació La Caixa, de l'entitat financera del mateix nom. Son espòs, Iñaki Urdangarín Liebaert (Zumàrraga, Guipúscoa, 1968), llicenciat en Ciències Empresarials i MBA per l'ESADE, es va retirar del handbol professional el març de 2001 i, al més següent, va ser nomenat membre del Comitè Olímpic Espanyol.

El gener d'enguany, Urdangarín va ser contractat com a director de Planificació i Desenvolupament per l'empresa Octagon Esedos, SL, presidida per Francisco Javier Bartoli Trull, la divisió de màrqueting de la multinacional Interpublic. Com a conseller d'Octagon Esedos figura José Luis Samaranch Sáenz de Buruaga, conseller delegat de Motorpress Ibèrica i parent llunyà de Joan Antoni Samarach, que va ser president del Comitè Olímpic Internacional i president de La Caixa.

En contra del que passa en altres monarquies europees, en l'espanyola es desconeixen, tant la fortuna privada del Rei, com els negocis que té o empreses on participa, si és que existeixen, encara que alguna vegada hagi transcendit quelcom al respecte a l'opinió pública. Segons la prestigiosa revista nord-americana *Forbes*, la família reial d'Europa més rica és l'holandesa, amb un patrimoni (propietats i negocis) estimat en 4.520 milions d'euros (752.000 milions de pessetes), un 26,6% més que la Casa Reial britànica. La revista *Eurobusiness* aprecia la fortuna (sexta a Gran Bretanya) d'Isabel II en 2.855 milions d'euros (475.000 milions de pessetes).

Ni tant sols se sap, almenys oficialment, si els membres de la família reial espanyola cobren un sou, directament o indirectament, de l'assignació que La Zarzuela rep dels

pressuposts de l'Estat, vuit vegades menys que l'assignació estatal de la família reial britànica. Segons disposa l'article 65 del Títol II de la Constitució, el Rei «distribueix llibrement» aquesta quantitat, el fi del qual és «el sosteniment de sa Família i Casa».

Davant d'aquest panorama, una mica més nítid en altres monarquies europees, com ara la Família Reial britànica, especialment després dels escàndols de caràcter econòmic que ha protagonitzat, s'han de regular les activitats privades, concretament les empresarials, dels membres de la Casa Reial espanyola?

Alguns juristes, en línia amb la postura que manté Carles d'Anglaterra, Príncep de Gales, en relació amb sa família, sostenen que la dedicació dels membres de la reialesa hauria d'estar limitada a actes oficials i tasques institucionals. Altres són partidaris que s'estableixin alguna mena d'incompatibilitat que eviti sospites i situacions incòmodes. I no manca qui advoca per la lliure activitat, segons la consciència de cadascun. Però els consultats s'estimen més guardar l'anonimat.

I que n'opinen els polítics? D'esquerra a dreta, les respostes són menys, diguem-ne, compromeses. I és que l'assumpte sembla delicat, quan no tabú. Luis Carlos Rejón, membre d'EU en les comissions Constitucional i de Justícia Interior del Congrés, és tallant i clar: «Sí, per suposat, com qualsevol persona que rebi diners de l'erari públic.» En el Grup Parlamentari Socialista, el portaveu del qual és Jesús Caldera, es considera que no és un tema per abordar ara. No estan ni a favor ni en contra, simplement «no ho tenim en l'agenda com assumpte prioritari». Luis de Grandes, portaveu del Grup Parlamentari del PP, prefereix no opinar i es remet al Títol II de la Constitució, que tracta de La Corona. I Xavier Trias, de CiU, ni es manifesta.

El cas és que la Casa Reial espanyola té unes normes internes, no escrites, pel que fa en quins negocis els seus membres poden invertir i on no, en quines empreses poden estar i en quines no. Un sistema que fins ara els ha funcionat.

Gonzalo San Segundo
www.casareal.tv

ESTÈTICA I ÈTICA

Tal com esdevé cada cert temps, es parla de consagrar el mausoleu del Valle de los Caídos a la memòria dels «caiguts d'ambdòs bàndols», però aquesta vegada sembla que va de debò. Ai, alerta! Convé recordar, observar, que ja des del primer dia van assegurar que estava dedicat a honorar «totes les víctimes, més enllà de la seva ideologia». És clar que, venent de qui venia, semblant declaració no va ser mai presa massa seriosament, ni tampoc mai els franquistes no s'ho havien proposat. En aquell moment, no era més que un rutinari intent de maquillar allò que tothom sabia: que van ser presos polítics —ja que després de deu i fins i tot vint anys de conclosa la Guerra Civil és indecent parlar de presoners de guerra— els que van construir, en condicions infrahumanes, el regal que es va fer Franco. Som a punt, per tant, d'assistir per fi a la realització d'una sagnant mentida. Però, què importa això si ningú no creurà que els ministres de la democràcia creguin més en les seves tendres declaracions que els esbirros del totalitarisme creien —i creuen— les seves? Cadascun amb la seva cançó, que per sota tu i jo ens entenem.

Segur que fer una cosa semblant no tindria més implicacions? Que qualcú surti al carrer i miri els «monuments» que ens ha llegat el franquisme, si us plau; no em refereixo als carrers, ciutats senceres, camps i polítics, sinó a aquests embalums de pedra tan increïblement lletjos com les dues columnes del cementiri de Palma, la creu de «corona» de l'escalinata de la Seu, o l'immillorable, inigualable monument als «Caídos del *Baleares*», també conegut pel «Monument al insecticida». Milions de turistes que fins ara han vist semblant espant s'hauran marxat a ca seva creient que això de Franco devia ser com una pel·lícula d'Ozores. Una rialla. M'estranya que l'Església, que sempre s'ha mostrat molt sensible estèticament, mai no comentés que els monuments als «Mártires de la Cruzada» ranejaven la blasfèmia. Després tornarem sobre aquest tema.

Curiosament, a ningú mai no se li ha passat pel cap proposar, que jo sàpiga, que obres d'un mèrit artístic infinitament superior, com ara les piràmides, siguin consagrades a la memòria dels incomptables milers d'esclaus dels faraons. Díficil ho té qualsevol govern per donar un ús «civil» a testimonis d'aquesta natura d'una forma que no suposi amagar mitjançant un maquillatge conformista d'allò més beneficiós per als assassins i còmplices —per molt que, amb melindros vertaders o fingits d'histèria, donin en entendre, com solen, tot el contrari—, ni doni en entendre que el present Estat es reconeix descendent directe del franquisme. Això és el que donaria a entendre tot intent de reciclatge: que es conserva dins allò que diu deixar enrere, de la mateixa manera que cada esgraó de l'escala conté tots els graons que porten fins ell. Al final, quants estaran disposats a posar les restes dels seus familiars al costat dels del seu botxí?

Més enllà, em demano si és simplement possible que tant aquest mausoleu com la resta de monuments franquistes admetin un ús *civilitzat*. Tal vegada ministeris i polítics siguin capaços d'atorgar mitjançant decret un nou significat a semblants objectes i inventar-se alguna forma d'esborrar el record del seu origen, però així i tot, malgrat qualsevol arranjament, a causa de la seva extrema lletjor, la seva radical mancança de mèrits estètics, seguiria essent indecent consagrar-los a la memòria de qualsevol classe de víctimes, per no dir que constituïria un sagnant sarcasme, ja que es tracta de «monuments» erigits per botxins a la seva major glòria personal i per a certificar-ne el domini. Estèticament resulten perfectament coherents amb els mèrits espirituals i la profunditat ideològica de Franco i els seus adlàters, i després de més de tres dècades de la mort del dictador, mai no els ha pogut atribuir ningú el més petit simbolisme ni funció, a excepció d'enfebrius grupuscles. Només per ells, i a dures penes, suposo, han mantingut el seu valor

primigeni —i únic possible— d'objectes de propaganda i d'autobombo d'un règim totalitari, mal imitador del marxandatge mussolinià. Haurien de consagrar-se a l'educació, a donar testimoni que el mal sí que té a vegades un correlat estètic i que la llejor i tenir moltes pretensions també són una forma d'opressió i de càstig, i d'educació en la submissió. Que donin fe de l'aclaparador i llarguíssim regnat de la mesquinesa moral, que ensenyin que els Estats no es funden en la Justícia, que els assassins solen envellir còmodament. Que s'eviti, en fi, dir o donar a entendre que la democràcia actual és una victòria retardada de la llum sobre les tenebres. Que no s'ofengui els morts amb l'aureola de màrtirs, que van donar ses vides perquè poguéssim gaudir del nostre meravellós present...

No estaria malament que artistes veraders ideessin la forma de preservar aquests horrors conforme els seus mèrits. Per part meva, em permeto un suggeriment. Aviso que res no em queda més lluny de les meves intencions que incitar ningú al

vandalisme i que no desitjo la fama televisiva ni la reclusió entre reixes per a mi ni per a ningú. Simplement presento la foto adjunta, presa a Asunción, capital de Paraguai, com a testimoni del tractament que les institucions encertaren a donar a les estàtues de l'exdictador Strössner. Aquest exemple es troba a l'entrada del Palau presidencial, així que suposo que algun dels nostres democràtics estadistes l'haurà pogut veure en les seves visites a l'actual cap d'Estat paraguaià; aquest haurà presenciat que es conserva l'estàtua com a testimoni, trencada, castrada, però podent-se encara reconèixer la pesta a dictador; ben immobilitzada entre blocs de formigó assegurats amb cadenes, perquè no s'oblidi el que es deu al personatge a la fama i glòria del qual va ser dedicada, i que com Franco i tants altres, amb cada mort, sentia créixer el seu renom, degustava cada assassinat com un nou toc al monument que a ell mateix s'estava fent.

Julio Lebrato

«TOT RESTA FERMAT I BEN FERMAT»: UNA LLEI PER A L'OBLIT Manifest de CNT enfront de l'avantprojecte de Llei de Memòria Històrica

Sabem que les lleis, en un sistema capitalista com el que patim, formen part d'aquest mateix sistema i n'afavoreixen l'enfortiment i la reproducció. Sabem que «qui fa la llei fa la trampa» i que les lleis serveixen també per donar aparença de canvi «i que tot segueixi igual». Sabem que, en qualsevol cas, el que és important d'una llei «progressista» n'és el desenvolupament i l'aplicació si no vol convertir-se en paper mullat amb funció propagandística —vegeu, per exemple, el dret al treball i a un habitatge que la nostra Constitució anuncia a so de bombo i platerets. Sabem que la nostra Constitució no va suposar una «ruptura democràtica» amb la dictadura franquista, sinó una «adaptació» de les seves lleis a la «nova realitat», i que la Llei d'Amnistia de 1977 va ser una «lleï de punt final» que va donar tota la impunitat imaginable als responsables de la criminal dictadura (sota l'excusa de treure de les presons franquistes els presos polítics), fent-nos participants d'una «eterna transició» que deixa pendent de resoldre injustícies punyents.

Sabem que no es construeix futur sobre ciments fermes oblidant el passat —oblit al qual s'apuntaren alegrement tots els partits de l'esquerra parlamentària per encaixar al nou poder—, i que «la nostra democràcia» no serà tal, entre altres moltes coses, fins que no es reconegui oficialment el nostre passat ignominiós, es faci justícia i es repari el deute amb les víctimes —fugint de les equidistàncies, de valorar per igual o de donar-ne «una de freda i una de calenta».

Sabem del pes (fet de pors, silencis, manipulacions i confusions) que el franquisme ha deixat en les mentalitats de les persones de diverses generacions, tant d'esquerres com de dretes, i en el funcionament actual de moltes institucions (Església, Monarquia...), partits polítics, organismes (Fundación Francisco Franco...)

i aparells mediàtics —vegeu, per exemple, el suport editorial al revisionisme franquista.

Sabiem també, per tot això, que no podem esperar gran cosa de la Llei de Memòria Històrica que el Govern del P\$OE estava gestant (prevista per a 2004 i ajornada en diverses ocasions) aclaparat per nombrosos col·lectius per a la recuperació de la memòria històrica i de víctimes del franquisme, així com d'associacions internacionals de drets humans (Amnistia Internacional, Equip Nizkor...), fins i tot organismes internacionals (com ara el Departament de Desaparicions Forçades o Involuntàries de l'ONU, o el propi Parlament Europeu), i que de fer cosa semblant seria a causa de la pressió i de l'ànim de fer rendible electoralment aquestes «preocupacions».

I així ha estat!, un cop més —i ara ja no hi caben més oportunitats, excuses, esperes— els que ens governen no han estat a l'alçada de les circumstàncies, no han tingut la clarividència i la valentia suficient per tancar l'etern capítol supurant de la nostra història, oferint-nos més del mateix... PER A AIXÒ NO CALIA CAP LLEI.

L'avantprojecte de llei, «per la qual es reconeix i amplien drets i s'estableixen mesures a favor dels qui van patir persecució o violència durant la Guerra Civil i la dictadura», que comença amb una lloança al model de transició (sense cap crítica) i que no menciona ni un sol pic el cop d'Estat de 1936, NO SEGUEIX LES NORMES INTERNACIONALS DE DRETS HUMANS en traslladar la responsabilitat de l'Estat a les associacions i als particulars — que rebrien subvencions per a desenvolupar tasques com la localització i l'exhumació de les més de 800 fosses comunes que sembren el Regne d'Espanya... dins del context històric i no del judicial com seria obligat—, proposant meres mesures de caràcter assistencial quan no de simples RECOMANACIONS.

No només NO ANUL·LA les sentències franquistes, farcides d'irregularitats jurídiques, sinó que equipara víctimes amb botxins («qualsevol que fos el bàndol», art. 2), optant pel «divideix i venceràs» quan proposa la possibilitat d'obtenir una «Declaració de reparació i reconeixement per personal» (art. 4) que INDIVIDUALMENT hauria de ser sol·licitada a la Comissió Interministerial perquè, mitjançant un Consell, resolgui tot publicant-lo en el Butlletí Oficial de l'Estat. En definitiva, quelcom molt semblant a les «sol·licituds de depuració de l'expedient» que durant el franquisme van realitzar els Jutjats de Revisions del Ministeri d'Educació Nacional per tornar a habilitar mestres depurats i depurades.

Per a filar encara més prim, les sol·licituds tindrien un termini d'un any per a ser presentades amb la documentació precisa —documentació que donat l'estat dels arxius i com de difícil és accedir-hi, en un país com el nostre sense una llei d'arxius i amb una normativa de 1901 que els regeix, ho fa impossible en molts de casos—, i de cap manera serviria «perquè es reconegui

qualsevol mena de responsabilitat patrimonial de l'Estat» (art. 7.2), sense crear una oficina d'informació de desapareguts ni una Fiscalia especial per obligar les diverses administracions públiques a facilitar documents, informació sobre fosses... — com ara a la manera que el franquisme va portar a terme des de l'anomenada Causa General.

Les compensacions econòmiques a les víctimes, que es plantegen com a noves o ampliació de les existents, es presenten un pic més sota el paraigües de les mesures puntuals i restrictives on les compensacions no es deuen a la condició i reconeixement de la víctima sinó com a concessió administrativa, sense ser proporcionals al dany infringit i sense buscar responsables —impedint fer oficialment públic els noms dels responsables de la repressió (art. 7.3) quan, segons la normativa vigent, el secret documental només arriba als cinquanta anys.

I nosaltres ens demanem: on és la devolució del patrimoni confiscat a particulars i col·lectius? —el de CNT, valorat en més de 150 milions d'euros, només ha

estat retornat en 30 anys de «democràcia» en un ridícul percentatge, rebent la UGT seixanta vegades més: l'ús de la memòria històrica no per a reparació i justícia sinó per a ús polític—; on són el reconeixement i la compensació als guerrillers antifranquistes, als assassinats per la policia fins a 1980 (la compensació econòmica només arriba fins 1977); on és la compensació per part de l'Estat i de les empreses beneficiades pel treball esclau dels presos polítics?; on és la condemna ferm de l'apologia del franquisme i la seva inclusió en el sistema educatiu?; se continuaran oferint subvencions públiques a aquells col·lectius i institucions que fan apologia de la dictadura?

Del més cínic i rebutjable de l'avantprojecte, tot i així, és la justificació d'acudir exclusivament a la memòria individual i familiar negant una memòria col·lectiva (per això no cal llei) que és titllada de «pretesa memòria» (Exposició de Motius, quan una de les reclamacions principals de les diverses associacions i col·lectius és la necessària socialització de la història, en honor de la justícia i de la reparació, i com totes les lleis internacionals de drets humans exigeixen. Què és això que no és tasca del legislador implantar una «determinada memòria històrica», tal vegada es refereix als conceptes de nació, nacionalitat, espanyoles... que apareix fent referència a una «determinada memòria històrica» al llarg de tota classe de legislacions?

I, com parlar d'«educació de valors» quan la condemna de crims és condició prèvia per a no repetir-los i instrument fonamental per a l'educació en aquests valors?, com parla d'«educació de valors» quan el Govern NO HA SIGNAT encara el Conveni per a la Imprescriptibilitat dels Crims de Guerra i Lesa Humanitat de l'ONU; quan manté una política d'«anar a cegues» en relació amb la recuperació de la memòria històrica, reunint-se amb Falange, fent desfilars amb el mateix valor un resistent

republicà i alliberador de París amb un divisionari de l'Azul, acudint prest a la inauguració d'un museu sobre el militar genocida a Espanya i Marroc Mizzian, donant suport a la construcció d'un hotel de luxe a Casas Viejas (Cadis) amb el reclam de la matança de jornaleros de 1933, concedint el Premi Príncep d'Astúries 2005 a les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de

Paül (carcelleres de les preses polítiques)?, com parlar d'«educació de valors» quan es nomena comissari provincial de Tenerife a A. Gil Rubiales — condemnat en 1989 pel Tribunal Suprem per torturar fins la mort a J. Arregui—, i quan se suporten les denúncies de la Coordinadora per

a la Prevenció de la Tortura, que per a 2005 aporten 598 casos al Regne d'Espanya?

Si alguna virtut té aquest avantprojecte és mostrar clarament el patètic model de transició i, per extensió, el de qüestionar el nostre present, tenint l'honor de tenir a TODOS EN CONTRA: a les nombroses associacions i col·lectius, que no han estat tinguts en compte a l'hora de ser informats de les característiques i evolució de l'avantprojecte, quan en l'Exposició de Motius es reconeix que sorgeix per donar «definitiva resposta a les demandes d'aquests ciutadans» perquè «es tracta de peticions legítimes i justes»... SENSE COMENTARIS.

Però el més important ara és que els besnéts i les besnétes, els nets i les netes, els fills i les filles conscients i protagonistes d'aquelles èpoques mantinguem les reivindicacions i les lluites, que cap col·lectiu s'aculli a les diverses subvencions que terminin legitimant aquesta futura llei... i que no comprin el nostre silenci d'aquesta manera... amb quatre duros, amb un medallera al Mèrit Civil (art. 21), o amb un petit segell commemoratiu (Llei 24/2006 per la qual es declara 2006 Any de la Memòria Històrica).

Secretariat Permanent del Comitè Nacional de la CNT-AIT

NEGRES TEMPESTES

A Barcelona ha sorgit un nou col·lectiu llibertari que ens sembla interessant, es fa dir Negres Tempestes i edita una publicació anomenada *La Rosa als Vents. Publicació de debat llibertari als Països Catalans*. El que segueix n'és la presentació i un article aparegut a la citada revista de l'escriptor anglocatalà Matthew Tree, que us farà cinc cèntims sobre el pensament d'aquest grup.

Fa temps diverses persones, amb certa afinitat ideològica, vàrem començar a parlar al voltant de diverses qüestions. Per una banda, les mancances ideològiques de diferents col·lectius, les contradiccions en la seva lluita antiimperialista. Per altra banda, l'erroni estereotip que fa que una part important de les persones organitzades tendeixin a pensar que una bona «indepe» vol la consecució d'un estat, amb el que això implica d'autoritarisme, i que tota bona «anarka» menysprea la cultura i la llengua des d'un fals internacionalisme. Seria el molt amantit «Independència és feixisme» o «Anarquisme és espanyolisme». Frases sense sentit que no resolien res i que permeten seguir amb adjudicacions de rols i de falsos tòpics que impedeixen a les persones pensar per si mateixes. Des d'aquesta perspectiva, aquestes persones que veiem la necessitat de destruir el sistema imperant (l'Estat com a fonament de l'autoritat, la repressió i l'explotació econòmica), conscients de la importància de la cultura en les relacions i en el canvi de les mentalitats essencialistes/dogmàtiques que no veuen més enllà de si mateixes, pretenem explicar que ni creiem en dogmes, ni en Estats, ni en fronteres (ni les reals ni les imposades) ni en res que estigui per damunt de l'ésser humà. Aquest grup, gens homogeni, vol explicar les coses tal com creu que haurien de ser, sense que ningú ens digui si som això o això altre, aclarint que per damunt de tot deixem les etiquetes per qui les vulguin portar, que creuen haver lluitat a no sé quina barricada d'alguna guerra, o que mataren a no sé quin drac en una mística edat... No pensem estar per damunt del Bé i del Mal, no ens plantegem ser més o menys revolucionàries que ningú, no aspirem a esdevenir avantguarda ni referent. La nostra intenció és simplement deixar constància que molts cops les coses no són com ens han explicat que han de ser, que no cal deixar-se portar pel blanc o el negre imposat per uns i altres. En les baralles per canviar allò proper preferim acostar-nos a les coses properes

enlloc de que elles s'acostin a nosaltres, no pretenem canviar allò que coneixem, sinó que la gent sàpiga que hi ha més móns, més maneres de veure les coses.

Amb aquesta manca de voluntat d'esdevenir més del que som, decidírem reunir-nos i aprofundir en els nostres plantejaments. A partir d'aquí ens agradaria explicar com veiem aquest món i com col·laborar per fer-lo una mica més respirable (almenys en el nostre entorn) i ajudar al debat per portar-ho a terme.

Així neix Negres Tempestes, un «col·lectiu», que en el seu àmbit de relacions intentarà trencar amb tots els esquemes preexistents. Ens organitzem de forma assembleària, de manera que el debat de les diferents idees ens porti al consens. Des del nostre punt de vista és l'única forma des de la qual podem parlar de democràcia ja que es veuran representades les múltiples opinions que es donin. Aquesta és la nostra base ideològica, la que ens defineix. Ens considerem anticapitalistes i antiimperialistes, entenent aquests dos postulats com dos plantejaments irrenunciables i inseparables. Anticapitalistes per crear un entorn on la consciència d'opressió social i econòmica porti al coneixement de la realitat que ens amaguen i a la reflexió i al debat per canviar-la. Antiimperialistes per donar veu als pobles, i a les seves individus, en la lluita pel seu alliberament o per la seva simple existència. La nostra intenció és ser nosaltres mateixes i no definir-nos en funció del que pensi o faci la resta. Tenim clar que la consecució de la llibertat a tots els nivells parteix de nosaltres, en tant que individus o col·lectivitat.

Per contactar, reflexionar, debatre ens pots trobar cada diumenge al CSA Can Vies, carrer Jocs Florals, 42. Sants (Barcelona).

Col·lectiu Negres Tempestes
www.negrestempestes.tk
negrestempestes@gmail.com

ELS PAÏSOS EXISTEIXEN DE DEBÒ?

A finals dels vuitanta vaig fer d'interpret a un congrés internacional de l'Associació Internacional de Treballadors a Bordeus. Mentre traduïa (tan bé com podia, ja que el meu castellà en aquella època era francament defectuós) les ponències dels delegats espanyols i llatinoamericans a l'anglès, no em vaig poder estar de fixar-me en un parell de detalls si més no curiosos.

Per començar, tot i que l'AIT i l'anarcosindicalisme en general sempre havia abominat de qualsevol mena de nacionalisme, tot defensant la coneguda teoria segons la qual els treballadors no tenen país i que són, abans de tot, ciutadans del món, tots els delegats enviats a Bordeus s'agrupaven ordenadament segons la seva nació d'origen. Així mateix, hi havia delegats italians, búlgars, japonesos, espanyols etcètera, tots classificats segons els Estats que els havien vist néixer.

És ben estrany, vaig pensar, que sigui precisament una organització anarquista la que mostri tant de respecte per les fronteres marcades pels governs estatals. Al cap i a la fi, hi havia alternatives possibles: els delegats haurien pogut venir en representació d'uns espais geogràfics no estatals (Àsia, Àfrica etc.), per exemple. Però no. Al congrés de l'AIT, de fet, només faltava que portessin els seus passaports a la boca.

Amb una excepció. Tot i que ja hi havia delegats britànics presents, ningú va trobar estrany que precisament en aquell congrés es reconegués oficialment l'existència d'una secció nova de l'AIT: la d'Irlanda del Nord.

Vaig pensar, un moment, segons el pensament anarcosindicalista tal com jo el coneixia, això és donar suport al nacionalisme en estat pur: la Irlanda del Nord pertany oficialment al Regne Unit, i la minoria nord-irlandesa que considera, al contrari, que l'Ulster pertany a Irlanda i prou és una minoria declaradament nacionalista. I vet aquí que els anarcosindicalistes del món li donen la raó. Però, vaig pensar, si donen la raó a aquesta minoria que defensa l'existència d'una entitat nacional encara no

ratificada per cap Estat, perquè no ho fan en el cas d'altres minories? Per què els delegats espanyols no demanen la creació de delegacions independents catalanes i basques? O els delegats francesos, la creació d'una delegació corsa, per exemple? O els japonesos, d'una del poble ainu, tan durament reprimit des de Tòquio?

De fet, vaig pensar, els casos de Catalunya i

Euskadi, sobretot, criden al cel per ser reconeguts per l'AIT. Per començar, les seves cultures, territoris i idiomes són transfronterers: la seva mateixa existència és un desafiament de l'arbitrarietat de les fronteres estatals, en mostra l'absurditat. Però, és clar, reconèixer la seva existència (o la de qualsevol altre país sense estatus jurídic) posa els anarquistes en general en una situació incòmoda, els col·loca en un atzucac ideològic del qual, aparentment, no hi ha cap sortida possible.

Una de dues coses, o caixa o faixa: o bé decidim que els països i les nacions són invents al servei dels poders fàctics, que no corresponen a cap realitat científica, o que

són ficcions sentimentals tan irracionals com qualsevol religió. En aquest cas, comportem-nos amb coherència. Deixem de parlar de tots els països i nacions. Per exemple, que el nom d'Espanya sigui tan abominat, en tant que referència nacional, com que el nom de Catalunya, per als anarquistes castellanoparlants de la península ibèrica. I que el mateix passi a totes les zones del planeta amb presència anarcosindicalista. Que inventem, doncs, una nova xarxa de referències per descriure els llocs on vivim i treballem. Cosa que significaria, per cert, posar-nos completament fora dels marcs de referència habituals de la immensa majoria de la població mundial.

O bé, admetem que els països existeixen, d'una punyetera vegada.

I si admetem que existeixen, provem d'esbrinar què són, exactament. Qui té més raó, per exemple: un català del carrer que diu que Catalunya és una nació o un país perquè així ho sent, o un madrileny del govern central que diu que és una regió perquè així ho diu la llei? A qui li donaran la raó, els anarquistes? Què tenen a dir sobre el tema, els de la CNT, per exemple? Donen suport a l'Estat, o donen suport al ciutadà ras que se sent més català que espanyol?

L'Estat sí que sap a qui ha de donar suport. Entrevistat fa poc al Canal 33, un vell militar que havia assistit als judicis de l'anarcosindicalista Joan Peiró i del president català Lluís Companys, a l'època de la postguerra, va admetre que el judici contra Peiró havia estat una farsa i que no

l'haurien d'haver executat. Preguntat per si això també fos el cas amb Companys, el militar va etzibar que no, que no, que al Companys se havia de matar ja que, i cito, era «antiespanyol».

Millor anarquista que català, doncs, segons els militars feixistes. N'hi ha prou amb aquest exemple, dic jo, perquè els anarquistes que exerceixen zones nacionalment ambigües com Catalunya Euskadi reflecteixin si l'actitud simplista que han mantingut fins a la data —«no som nacionalistes ni d'una cosa ni de l'altra»— potser no és res més que una excusa per no abordar tota la qüestió, tan complicada i tan important, arreu del món, de les identitats, culturals, lingüístiques, geogràfiques i —diguem-ho, per políticament incorrecta que sigui— nacionals.

Podria continuar durant unes quantes pàgines més, però no tinc temps, ja que s'acosten les vacances i he viatjar de Catalunya (un país fictici segons l'AIT) a Holanda (un país real, segons la mateixa organització). I trobaré, un cop més, quan explico als holandesos que no tinc la sensació de viure a Espanya, sinó que tinc la sensació real de viure a un país dit Catalunya, que seran sempre els holandesos més conservadors, més estrets de mires, que em diran que això de Catalunya és una ximpleria així s'alinearán, inconscientment, amb els anarcosindicalistes del món.

Matthew Tree
La Rosa dels Vents, 0

ANTI ©: Si t'interessa piratejar alguna cosa d'aquest butlletí, no te'n tallis! Això sí, no t'oblidis si és possible de citar-ne la font d'informació.

L'Ateneu Llibertari Estel Negre només es responsabilitza dels articles sense firma o dels signats expressament per aquest col·lectiu. Les altres col·laboracions, personals o de grups, signades amb noms reals o ficticis, són responsabilitat exclusiva dels seus autors.

LLEGEIX, AJUDA I DIFON EL BUTLLETÍ ESTEL NEGRE:

Això que tens a les mans no és cap objecte de consum. Si ja l'has llegit, no el llancis, passa'l a algun o alguna col·lega. També us hi podeu subscriure per 12 números fent-nos arribar 6 € (o 12 € si voleu fer una subscripció de suport) i nosaltres us enviarem el butlletí a ca vostra.

PUNTS DE DISTRIBUCIÓ DEL BUTLLETÍ:

- Bars: Lórien, Lisboa, Espanya, Tomate, Guirigall, Pinzell
- Llibreries: Signe, La rosa als llavis
- Botigues: Runaway, Pasatiempos
- UIB: Delegació d'alumnes

BUTLLETÍ EN PDF:

Us podeu descarregar aquest butlletí 167 en pdf, amb una mica de paciència, en la següent adreça electrònica: <http://www.estelnegre.org/butlletí/167.pdf>

A S S E M B L E E S

Ateneu Llibertari Estel Negre: dijous a les 20 hores a l'Ateneu

U N A F O R M A D E C O L · L A B O R A R

El *Butlletí Estel Negre* és obert a tothom. Desitgem i volem que tots i totes hi col·laboreu amb articles, notícies, comentaris, dibuixos, etc., i també en la seva distribució i difusió. Enrotlleu-vos-hi!

A L T R A F O R M A D E C O L · L A B O R A R

Amb aquest butlletí, i amb l'Ateneu en general, hi podeu col·laborar d'una forma econòmica, imprescindible per al seu funcionament, ingressant les quantitats que vulgueu en el compte corrent de *La Caixa* número 2100-0150-66-0103123620.

Sabem que aquestes retxes seran ben acollides, per la qual cosa us adonem les gràcies per endavant.

ATENEU LLIBERTARI ESTEL NEGRE

- ⇒ LOCAL:
Palau Reial, 9, 2on (Ciutat)
- ⇒ PERMANÈNCIES:
De dilluns a divendres
de 19 a 22 hores
- ⇒ TELÈFON: (971) 726461
- ⇒ FAX: (971) 726461
- ⇒ E-MAIL:
estelnegre@gmail.com
- ⇒ CORRESPONDÈNCIA:
Apartat de correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca